

QUE CADA PAL AGUANTI LA SEVA VELA

Al nostre bon país tenim el costum inveterat d'eludir les responsabilitats i, quan van mal dades, procurar fer-les recaure en tothom menys en un mateix. Els errors segueixen un camí semblant. Tenim una gran facilitat per escapolar-nos-en, encara que siguin propis i, en canvi, ens sabem apuntar ràpidament als èxits, encara que siguin aliens.

Aquesta reflexió crec que ve a tomb. En efecte, des de fa un temps, alguns tècnics de l'esport de molta anomenada i sens dubte excel·lents, –ben segur que això és dóna també en altres professions–, defugen amb una facilitat admirable les conseqüències derivades de la seva actuació professional, sempre, és clar, que aquesta actuació condueixi a un error. Hem sentit i llegit a bastament sobre els “perjudicis” causats per l'entorn –l'entorn de l'esportista o del tècnic, ves a saber!– que és un sac sense fons en el qual hi cap tot, tot el que serveix de disculpa al tècnic en qüestió.

Darrerament sembla com si els responsables de tots els mals que afligeixen l'esportista, tant individualment com col·lectiva, siguin els metges o la medicina en conjunt, quan de fet (permeteu-nos l'incís) un tant per cent molt elevat de les lesions dels esportistes és degut a un programa d'entrenament incorrecte.

No ens perdrem ara en una discussió científica que no fa el cas i perdonareu la breu interrupció del discurs que acabem de fer. El que no ho vulgui llegir que ho esquivi, que bona pràctica hi ha en això d'esquivar el que no interessa sentir.

El que cal aclarir és que les responsabilitats personals són de propietat exclusiva i que no s'hi val a posar el cap sota l'ala i llançar la pilota al pròxim, i dic llançar i no passar, perquè de fet es llança sovint amb la pitjor de les intencions bo i exigint responsabilitats a qui no se li dona ciri en aquest enterrament. Ens referim al fet que sovint es demana el cap del metge quan algú es “trenca”, i resulta que aquest algú, fitxat a vegades a cop de talonari, ni és controlat mèdicament de forma periòdica, i a vegades, ni tan sols ha passat per una exploració mèdica correcta abans de ser fitxat.

Aconsellàriem en definitiva als nostres col·legues, que no es prestin al joc de les desqualificacions personals, de les servituds a qualsevol preu i del trencament del secret professional... L'ideal en aquets jungla d'interessos, seria mantenir-se al pare i que cada pal aguanti la seva vela.

J.G.

CADA PALO AGUANTE SU VELA

Es costumbre inveterada en este santo país, eludir responsabilidades e intentar hacerlas recaer, cuando van mal dadas, en quien sea, menos en uno mismo. Por parecido camino y en idéntica dirección se orienta el apuntarse con presteza a los éxitos, aunque sean ajenos, y escabullirse de los errores, aunque sean propios.

Viene a cuento esta reflexión porque, desde hace algún tiempo, renombrados, y no dudamos que excelentes, técnicos deportivos, -sucede sin duda en otras profesiones-, rehuyen con asombrosa facilidad las consecuencias que se derivan de su actuación profesional siempre, claro está, que la misma derive en un error. Hemos oído y leído, hasta la saciedad, los "perjuicios" causados por el entorno, -del entorno del deportista o del técnico, ¡vaya a saberse!-, sacó sin fondo en el que cabe todo, todo lo que sirva de disculpa al técnico en cuestión.

Últimamente parece son los médicos, o la medicina en su conjunto, la responsable de todos los males que aquejan al deportista, individual o colectivamente, cuando, y permítansenos el inciso, un elevadísimo tanto por ciento de las lesiones deportivas se deben a un incorrecto programa de entrenamiento.

No vamos ahora a perdernos en una discusión científica que no viene al caso, y perdónenos la anterior y breve interrupción del discurso; el que no lo quiera leer que lo esquivé, que en esto de esquivar lo que no interesa oír hay una fecunda y sinigual práctica.

Lo que sí hay que aclarar es que las responsabilidades personales son de propiedad exclusiva y que no vale meter la cabeza bajo el ala o lanzar la "pelota" al prójimo, y digo lanzar y no pasar, porque realmente se lanzan y con la peor intención, exigiendo responsabilidades a quién no se le ha dado vela en el entierro. Nos referimos a que, con frecuencia, se pide la cabeza del médico cuando alguien se "rompe" y resulta que ese alguien, fichado a veces a golpe de talonario, ni es controlado médicamente de forma periódica, ni tan siquiera, en ocasiones, ha pasado por una correcta exploración médica antes de su fichaje.

Aconsejaríamos en definitiva a nuestros colegas no prestarse al juego de las descalificaciones personales, de las servidumbres a cualquier precio, al quebrantamiento del secreto profesional... Lo ideal, en esta jungla de intereses, es mantenerse al paio y que cada palo aguante su vela.

J.G.

